

Ομιλία Σεβασμιωτάτου κατά την χειροτονία

«Τὴν Σοφίαν φίλην σεαυτῷ περιποιησάμενος, καὶ κοινωνόν τῆς Ζωῆς ἐπαγόμενος, ὑπ’ Αὐτῆς τετίμησαι ... Νεανικὴν σύ τὴν ἑνστασιν ἔχων καὶ ρωμαλέον ψυχῆς τό ἀνάστημα κεκτημένος, πᾶσαν αἰκίαν ρωμαλέως ὑπέστης».

Μέ αὐτές τίς ἀσματικές γραμμές, ἀδελφοί μου, ὁ ἱερός ὑμνογράφος ἀποτυπώνει τό πενταπόσταγμα τῶν ἐπιλογῶν ἐνός γενναιοτάτου ἀθλητοῦ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου ἱαματικοῦ Παντελεήμονος. Ἀποτυπώνει τό καταστάλαγμα μιᾶς ἀποφασισμένης, ἀκλονήτου, σταθερῆς, ἀνδρείας στάσεως ζωῆς καὶ θανάτου ἐνός νέου ἀνθρώπου, πού ἀνά τούς αἰῶνες στέκεται ὡς ὑπόδειγμα καὶ πρότυπο ἀξιομίμητο γιά τούς νέους καὶ ὄχι μόνο.

«Ἐκανες», λέγει, «φίλη σου τὴν ἀληθινὴ Σοφία καὶ μῆκες μέσα στή ζωὴ της καὶ Αὐτὴ σέ τίμησε. ... μέ νεανικὸ σφρίγος καὶ μέ ρωμαλέο φρόνημα ὑπέμεινες κάθε μαρτυρικὴ κακομεταχείριση».

Πόσο εὐκόλο εἶναι στ’ ἀλήθεια νά βρεθοῦν σήμερα νέοι πού ἐπέλεξαν νά κάνουν φίλη τους τὴν ἐνυπόστατη Σοφία τοῦ Πατρός, τόν Θεό καὶ Λόγο, Ἰησοῦ Χριστό, καὶ νά γίνουν κοινωνοὶ στή ζωὴ αὐτῆς τῆς Σοφίας, πού εἶπε «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή»; Νέοι, πού ἐπέλεξαν νά προβάλλουν τὴν ἑνστασί τους ὄχι ἀπέναντι στὸν ἄγονο συντηρητισμὸ καὶ στά παρωχημένα μοντέλα τοῦ πολιτισμοῦ μας, ἀλλὰ ἀπέναντι στά κελεύσματα τῶν νεανικῶν παθῶν καὶ ἀνικανοποιήτων δήθεν ἀναγκῶν, ὅπως αὐτά τὰ διεμόρφωσαν οἱ εὐτελεῖς τάσεις τῆς ἐποχῆς, οἱ ἐπιπόλαιες ιδέες τοῦ συρμοῦ ἢ μᾶλλον τοῦ ἄκριτου παρασυρμοῦ στίς ἀνέσεις καὶ στὸν διασυρμὸ τῆς ἀνθρώπινης φύσεώς μας; Οἱ περισσότεροι νέοι δυστυχῶς ἀκολουθοῦν τό ρεῦμα. Ὁραματίζονται τό προσωπικὸ τους μέλλον στά ὄρια τοῦ γρήγορου πλουτισμοῦ, τῆς μεγάλης δημοσιότητας, τῶν εὐκόλων ἀκαδημαϊκῶν ἐπιδόσεων, τῆς ἐπιτυχημένης ἐπαγγελματικῆς ἀποκατάστασης καὶ ἀνέλιξης καὶ τῆς ἀκραίας ἀπόλαυσης κάθε πτυχῆς τοῦ σύντομου βίου.

Ἦταν καὶ ἐκεῖνος ὁ μακάριος Παντελεήμων, ὁ Παντολέον, ὅπως ὀνομαζόταν πρὸ τοῦ βαπτίσματος, ἓνας νέος ἄνθρωπος, ἓνας πλούσιος νέος, μέ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ ἀπέναντι στήν ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ ὑγεία, ἓνας ἐπιτυχημένος ἐπιστήμων καὶ φέρελπισ ἱατρός, πού ξεπερνοῦσε μάλιστα στήν ἱατρικὴ τέχνη πολλοὺς ἀπὸ τούς ἥδη ἐμπειρότερους ἀπὸ αὐτόν ἱατροὺς τῆς πολυπληθοῦς Νικομήδειας. Παρὰ τό νεαρόν τῆς ἡλικίας του ἦταν ἀξιοσέβαστος καὶ «πᾶσιν ἐπέραστος καὶ ζηλευτός», ἐνῶ μπροστά του ὑστεροῦσαν ὅλοι οἱ ἄλλοι μαθητές τοῦ διδασκάλου του Εὐφροσύνου. Καὶ εἶχε καὶ ἐκεῖνος ὡς νέος ὅλο τό δικαίωμα νά ζήσει τὴ ζωὴ του μέσα στήν πρόσκαιρη εὐδαιμονία, στή χαρὰ τοῦ πλούτου, στὸν ὀφειλόμενο σεβασμὸ ἐκείνων πού τὸν εἶχαν ἀνάγκη· ἀλλὰ ὅλων τῶν δικαιωμάτων του παρητήθη. Ναί! παρητήθη ὄχι μόνον ἀπὸ τό δικαίωμα τοῦ εὖ ζῆν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ζῆν· καὶ παρητήθη, γιὰ νά ἀπολαύσει τό αἰωνίως ζῆν μετὰ τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού καὶ Ἐκεῖνος, νέος στήν ἡλικία, ἔδωσε ἀντάλλαγμα τὴν ζωὴ του ὑπὲρ τοῦ κόσμου, θυσιάστηκε, γιὰ νά γίνῃ ἐκχυνόμενο τό Αἷμα του ἀντίδοτο καὶ φάρμακο πανίσχυρο, ἱκανὸ νά χαρίσει τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, καὶ τό Σῶμα του τροφὴ ἀθανασίας γιὰ

τήν λιμοκτονούσα καί ἀποθνήσκουσα ἀνθρωπότητα.

Ήταν πλούσιος· καί θά μπορούσε ὡς ἱκανός ἰατρός νά γίνεται ἡμέρα μέ τήν ἡμέρα πλουσιότερος. Ἐπέλεξε ὅμως νά διαμοιράσει τήν τεράστια περιουσία του στούς φτωχοὺς καί νά θεραπεύει τοὺς πάντες δίχως πληρωμή. Ήταν ὁμορφος καί ρωμαλέος· καί θά μπορούσε νά ἀπολαμβάνει τή συντροφιά γυναικῶν, τῶν ὠραιότερων καί ἐπιφανεστέρων. Προέκρινε ὅμως τό μαρτυρικό κάλλος. Ήταν εὐστροφος, εὐμαθής, διανοητικά προικισμένος· καί εἶχε ὅλα τά προσόντα γιά νά ἀφήσει τό ὄνομά του περίφημο, περιάκουστο, ἔνδοξο στήν ἀνθρώπινη ἱστορία. Κι ὅμως, ἀδελφοί μου, αὐτός ὁ νέος ἀνέτρεψε τά πάντα μέσα του, γιά νά γραφτεῖ τό ὄνομά του στή βίβλο τῆς ζωῆς ἀπό τό χέρι τοῦ Χριστοῦ.

Ποιός νέος παίρνει τέτοιες γενναῖες ἀποφάσεις στήν ἐποχή μας; Ποιός νέος ἰατρός θεραπεύει, χωρίς νά πληρώνεται; Ὑπάρχει κάποιος πού τό κάνει; Ἄξιος εἶναι καί ἀξιέπαινος. Ποιός ἀρνεῖται τή δημοσιότητα χάριν τῆς ταπεινῆς καί ἀφανοῦς καί ἐν κρυπτῷ πολιτείας; Ποιός ἐπιλέγει συνειδητά τήν ἀγνότητα τοῦ σώματος καί δέν παρασύρεται ἀπό εἰκόνες καί ἀκούσματα ἰδιαιτέρως στήν ἐποχή τῶν ἀχαλίνωτων παθῶν; Ὑπάρχει κάποιος πού τά κάνει ὅλα αὐτά μέ τήν καρδιά του; Ἄξιος εἶναι καί ἀξιέπαινος.

Ἄς μή νομίσουμε ὅμως πῶς τέτοιοι νέοι δέν ὑπάρχουν σήμερα. Ὑπάρχουν, ἂν καί σπανίζουν. Εἶναι αὐτοί πού ἐμπνέονται καί σοφίζονται ἀπό τή Σοφία τοῦ Θεοῦ, πού ἀνταποκρίνονται μέ χαρά στήν πρόσκλησή της, ὅπως ἀνταποκρίθηκε καί ὁ μεγαλομάρτυς καί ἱαματικός Παντελεήμων. Εἶναι αὐτοί πού προετοίμασαν ἑαυτούς νά ἀνατρέψουν ἑαυτούς, ἔτοιμοι καί ἀποφασισμένοι νά θυσιάσουν τή ζωή τους ὄχι μόνον μέ τόν θάνατο, ἀλλά μέ μία διαφορετική ζωή μέσα στόν κόσμο. Εἶναι αὐτοί οἱ νέοι πού ἐγκαταλείπουν τόν ἑαυτό τους στά χέρια τῆς θείας Προνοίας καί μέ προθυμία ἀναλαμβάνουν νά θυσιάσουν ὅ,τι ἔχουν καί δέν ἔχουν, γιά νά γίνουν φίλοι καί κοινωνοί τῆς Ἄνω Σοφίας, πού εἶπε σέ αὐτούς πού ἦσαν τόν προσωπικό τους σταυρό, ποιοῦντες ὅσα ἐνετείλατο: «Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε· οὐκέτι λέγω ὑμᾶς δούλους».

Ἕνας τέτοιος νέος, φερώνυμος τοῦ ἡθους καί τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐορταζομένου ἁγίου, ἕνας ἐκλεκτός νέος, πού ἀψήφισε τίς γλυκές, πλήν ὀλέθριες, μελωδίες τῶν σειρήνων τοῦ κόσμου, εἶναι καί ὁ χειροτονούμενος ἀρχιδιάκονος τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, ὁμότεχνος τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος ὡς πτυχιούχος φαρμακοποιός, μᾶς καί τήν ἐποχή ἐκείνη οἱ ἱατροί παρασκεύαζαν μόνοι τους τά φάρμακα καί εἶχαν τήν ἀποκλειστική εὐθύνη γιά τήν ἀποτελεσματικότητά τους.

Ἕνας σύγχρονος, μικρός ἅγιος Παντελεήμων εἶναι, ἀδελφοί μου, ὁ ἐπὶ σειρά ἐτῶν διακονήσας τήν τοπική Ἐκκλησία καί τόν ταπεινὸ Ἐπίσκοπό της μέ αὐταπάρνηση, ἀληθινὴ ὑπακοή, ἀπέραντη ἀγάπη πρὸς τόν Θεάνθρωπο, γιά χάρι τοῦ ὁποίου ἐγκατέλειψε τά πάντα, γιά νά μπορεῖ νά καυχᾶται μαζί μέ τόν μέγα Παῦλο ὅτι «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ».

Γόνος τῆς Ἡμαθίας, τῆς Ἀλεξάνδρειας, τέκνον πιστό τῆς Ἐκκλησίας, ἀνδρώθηκε

μέσα στή διακονία, χαριτώθηκε μέσα στά ιερά μυστήρια, αγιάστηκε, συγκροτήθηκε έπιστημονικά καί καταξιώθηκε ακαδημαϊκά, αναδείχθηκε μέσα στήν ταπεινή του πλήν σπουδαία προσφορά ώς διακόνου, τήν όποία σήμερα ολοκληρώνει, έτοιμος νά αναλάβει τό μεγάλο ύπόϋργημα τής ιερωσύνης, μέ τόν βαθμό τοϋ πρεσβυτέρου.

Εΐναι γιά μένα μεγάλη ή συγκίνηση καί ή χαρά, όχι μόνον έπειδή φέρεi τό όνομά μου καί τό όνομα τοϋ αγίου μεγαλομάρτυρος καί ιαματικού Παντελεήμονος, όχι μόνον έπειδή έως τώρα στάθηκε δίπλα μου άρωγός στό έργο τής διαποίμανσης ψυχών ώς ένας εκ τών εκλεκτών καί άμεσων συνεργατών μου, αλλά κυρίως γιατί σήμερα μοϋ δίνεται ή εύκαιρία από τόν Θεό νά τοϋ παράσχω έτι περισσότερο κάτι από τό πνεϋμα μου, νά τοϋ προσφέρω ζωή από τήν ζωή μου, χάρη από τό Πνεϋμα τό Άγιο πού μέ κατέστησε Άρχιποίμενα τής Μακεδονικής ποιμνης τής Βεροίας, τής Ναούσης καί τής Καμπανίας.

Άγαπητέ μου Άρχιδιάκоне, υιέ μου άγαπητέ, έν ϔ ηϋδόκησα· σήμερα όμολογείται τοίς πΐσιν ότι «τό ρωμαλέον τής ψυχής άνάστημα κεκτημένος» καί «τήν Σοφίαν φίλην σεαυτόν περιποιησάμενος», είσαι έτοιμος νά φθάσεις μέχρι τήν θυσία ύπέρ Αυτής σέ έναν κόσμο άσοφο, άσύνετο, άφρονα. Σέ έναν κόσμο πλήρως διεστραμμένο, γεμάτο φόβο άπέναντι στήν αλήθεια, γεμάτο ένστάσεις πρός ό,τι είναι χριστιανικό, ήθικό, έθνικά ώραιό, έπωφελές, υπερέφανο. Σήμερα, παιδί μου, μαρτυρείς ένα άλλου είδους μαρτύριο, αυτό τής συνειδήσεως, στό όποιο ό άρχων τοϋ κόσμου τούτου σέ υπέβαλε, όταν αποφάσισες νά ένδυθεις τό άγγελικό σχήμα τοϋ μοναχοϋ καί τό τιμημένο ράσο τοϋ κληρικού τής Όρθόδοξης Έκκλησίας. Ό αγίός σου υπέφερε πολλά καί άφόρητα, όμως από όλα αυτά τόν λύτρωσε θαυματουργικά ό Χριστός, τόν όποιο μέ όλη του τήν ψυχή καί τήν καρδιά καί τήν διάνοια άγάπησε, όπως καί έσύ.

Μήν άμφιβάλλεις, παιδί μου καλό, ότι καί έσένα θά σέ λυτρώνει ό Κύριος από όσα μαρτύρια καί δοκιμασίες σοϋ έτοίμασε τό μίσος καί ό φθόνος καί ή ζήλεια τοϋ διαβόλου, όταν αποφάσισες νά ακολουθήσεις τή στενή καί τεθλιμμένη όδό τοϋ μοναχοϋ καί τοϋ κληρικού. Τίποτε από όλα αυτά δέν μπορεί νά συγκριθεί μέ τό στέφος τό άφθαρτο πού κανένas μάρτυρας δέν στερήθηκε. Τίποτε δέν συγκρίνεται μέ τήν τιμή πού δίνει ή Σοφία στους άγαπώντας Αυτήν.

Εΐναι ιδιαιτέρως συγκινητική ή ώρα τής εις πρεσβύτερον χειροτονίας σου. Σέ έμπιστεύομαι, γιατί τά πέντε άσημένα τάλαντα τής διακονίας τά διπλασίασες. Καί πιστεύω ότι καί τά πέντε χρυσά τάλαντα τής ιερωσύνης θά τά διπλασιάσεις. Σέ έμπιστεύομαι, γιατί απέδειξες ότι μπορείς νά καταφέρεις πολλά έν τϔ ένδυναμούντι σε Χριστϔ, ως άλλος Παϋλος, ως άλλος ιαματικός Παντελεήμων, βοηθώντας τήν Έκκλησία, τούς αυριανούς ένορίτες σου, στόν δρόμο πρός τή σωτηρία, φωτίζων καί φωτιζόμενος, ιαθείς καί ιώμενος, καθαίρων καί καθαιρόμενος, σώζων καί σωζόμενος.

Εϋχομαι από καρδιάς ή χάρις τοϋ Θεοϋ νά επέλθει πλουσίως στήν ιερατική σου πλέον διακονία, ώστε νά ακούσεις καί έσύ τήν εύλογημένη φωνή τοϋ Κυρίου σου πού παιδιόθεν άγάπησες «Εϋ δούλε αγαθέ καί πιστέ· είσελθε εις τήν χαράν τοϋ Κυρίου σου». Αλλά μέχρι νά έλθει εκείνη ή ώρα, τουλάχιστον άκουσε τήν πατρική φωνή τοϋ

Ἐπισκόπου σου πού σέ καλεῖ στήν ἱερωσύνη, βοῶσα «Εὖ διάκονε, ἀγαθέ καί πιστέ·
εἵσελθε χαίρων εἰς τήν χαράν τοῦ Δεσπότη σου».